

בס"ד. שיחת ש"פ תצוה, י"א אדר-ראשון, ה'תשכ"ה.

בלתי מוגה

א. נתבאר פירוש רש"י ריש פרשתנו, "ואתה תצוה, זך, בלי שמרים, כמו ששנינו במנחות מגררו בראש הזית וכו'" — דכיון שנאמר "שמן זית זך כתית" (ולא "שמן זית כתית זך"), צ"ל שהזית צ"ל זך, כפירוש האבן עזרא שצריך ליקח "הגרגרים שאין בהם עיפוש או שלא נאכלה קצתם"; ולכן מחדש רש"י ש"זך" קאי על השמן (בלי שמרים). וההוכחה לזה — ממש"נ "ואתה תצוה", דכיון שציווי זה הי' במדבר, ששם אין גדלים זיתים, ועכצ"ל, שקיומו מיד ("אין צו אלא מיד ולדורות") הי' עי"ז שלקחו עמהם ממצרים שמן, וא"כ, קאי "זך" על השמן. ואין לומר שלקחו ממצרים זיתים "שלא נאכלה קצתם", כי, שנינו במנחות "מגררו בראש הזית", ומעלת "ראש הזית" היא (לא לשלול שנאכלה קצתם, שהרי אדרבה: בראש הזית מצויים יותר עופות האוכלים מן הזיתים, אלא) בנוגע לאיכות השמן; הנפק"מ להלכה, בנוגע לחיוב ד"כל חלב לה"², "מן הנאה והטוב"³, שלדעת ראב"ע (שהזית צ"ל זך) מתחיל החיוב משעת ההכנה, ולדעת רש"י (שהשמן צ"ל זך) הרי זה רק בעת הנתינה — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש ח"א ע' 127 ואילך.

* * *

ב. מאמר (כעין שיחה) ד"ה ואתה תצוה גו' ויקחו אליך שמן זית

זך גו'.

* * *

ג. נתבאר פירוש רש"י בסוף פרשתנו, "קודש קדשים הוא", "המזבח מקודש לדברים הללו בלבד ולא לעבודה אחרת" — דלכאורה הרי מובן מעצמו ש"קודש קדשים הוא", במכ"ש ממזבח החיצון, אלא, שהכתוב מבאר הטעם ש"לא תעלו עליו קטורת זרה וגו'", כיון ש"המזבח

על פירוש רש"י זה "א גאנצע נאכט", ואולי הקהל יעשו זאת במהירות יותר...).

(2) ויקרא ג, טז.

(3) רמב"ם ה' איסורי מזבח בסופן.

(1) במהלך השיחה הפסיק כ"ק אדמו"ר (באמרו, שרואה שינסם כאלו שישנים...), ואמר, שבינתיים ינסו למצוא תירוץ על הקושיות (והוסיף בנוגע לעצמו, שהתייגע

מקודש לדברים הללו בלבד", ואסור להוריד המזבח מקדושתו. ועפ"ז תתורץ קושיית המנ"ח: מדוע נכללו "קטורת עולה ומנחה ונסך" בלאו אחד (כמו באיסור ריבית, ולא כמו באיסור אכילת מעשר שני של דגן, תירוש ויצהר) — כיון שהאיסור אינו על פרטי הענינים (קטורת עולה גו', או העלאה וניסוך), אלא על שלילת "עבודה אחרת" שמורידה את המזבח מקדושתו. וענינו בעבודה, שפנימיות הלב (מזבח הפנימי) יש לנצל רק לעניני קדושה, ואילו עניני הרשות, אף שנעשים לשם שמים, הם "עבודה אחרת" שמושלת בדרך ממילא מצד בחי' היחידה (עצמיות נקודת הלב) — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש ח"ו ע' 179 ואילך.

